

Pujol, Punset i la gossa intel·ligent

ContraCrònica

EVA PIQUER

Esmorzar amb Jordi Pujol i Eduard Punset és el somni de tot cronista. Una experiència “abra-cadabrant”, per fer servir un adjectiu punsetià. La trobada promet tant que en surto un pèl decebuda: han estat dues hores fantàstiques, però no hi ha hagut cap *hit* com el de la Jennifer, ni com el probablement-no-em-moriré-mai. Les expectatives són un mal negoci.

Som a l’hotel Majestic, però no venim a pactar-hi coses rares. “No us podeu queixar, cap dels esmorzars anteriors havia tingut com a objectiu explicar-vos què heu de fer per ser feliços”, dirà el president als periodistes al final de la sessió. I Punset conclourà: “No estigueu

sols, la solitud és una malaltia. A partir d’un mínim de renda els diners tenen una correlació molt petita amb la felicitat. El que ens fa feliços és la relació personal amb els altres”. Faig un pacte gens pepevergent amb mi mateixa: a partir d’ara mantindré a ratlla la fòbia social.

També hauria de mantenir la línia, per anar bé. Ja venia esmorzada de casa, però aquí ens han servit a cadascú un croissantet normal, un de xocolata, un entrepanet de pernil i un altre de formatge. “Tu t’ho menjaràs, això?”, pregunta Pujol, fent d’amfitrió. Resposta de Punset: “No. Hem de cuidar la dieta. Hi ha una vinculació tremenda entre la salut física i la mental”. El president li aparta el plat, i ja ens el podrien retirar a tots, perquè ves qui gosa endrapar res, ara. Potser el problema, aaaiii..., és que el pa no és Bimbo cent per cent natural.

Temes damunt la taula: la refotuda crisi, l’educació emocional, el progrés del món i la política com a pedagogia (“Alguns sabíem que l’evolució econòmica acabaria ma-

lament, però no vam fer res per canviar la mentalitat de la gent”, lamenta Pujol). Punset: “No és veritat que les persones siguem intel·ligents i la resta d’animals, no. La meva gossa és més flexible per canviar d’opinió que molts humans”. L’ara independentista Jordi Pujol ho veu així: “Com deia Oriana Fallaci, no hi ha res més conservador que no canviar d’opinió quan tot canvia”.

Jordi Pujol va convidar ahir Eduard Punset a esmorzar i a parlar del progrés del món. PERE TORDERA

El savi mediàtic ens anima a re-afiar-nos de la intuïció a l’hora de prendre decisions complexes. “Jo he intentat ser una barreja de racionalisme i romanticisme”, fa Pujol. Punset defensa la gestió de les emocions a l’escola, i afirma tres o quatre cops, en el seu trilingüisme habitual, que qualsevol temps passat va ser pitjor. O sigui, *peor*. *Worse*.

“La teva visió optimista no encaixa amb l’actual desconcert de la família i de l’escola, ni amb el 15-M”, observa Pujol. Punset: “A mi m’agraden molt els fòssils. Quan estic acariciant un ammonit de fa 300 milions d’anys i em truca algú dient que hi vagi corrents, dic au, calma. Mirar cap enrere és abra-cadabrant. El passat ha estat horrorós”. Sobre els indignats: “Els diria que es concentrin en dos o tres punts”.

L’expresident regala a Punset un rellotge binari. Sort que no li ha regalat una corbata, perquè no en gasta. “Una vegada Landelino Lavilla em va advertir que havia de dur corbata. Jo vaig replicar que a mi no em feia res anar-me’n”. —